

hyring af Søfolk m. m. af 12te Maj 1871 og om Mønstring af Skibsmandskab af 26de Februar 1872.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 1727 ff.)

Lovforslaget fattedes under Forhandling.

Ordum: I Sæmlingen 1888—89 blev der her i Tinget ved det ærede Medlem for Københavns 5te Valgfors (P. Holm) indbragt et Andragende fra Danst Sømandsforbund her i København gaaende ud paa en meget stærkt Beklagelse over de Forhold, som eksistere ved Forhyring af Søfolk. Vil man læse dette Andragende igennem, vil man komme til at give Sømandene Ret i deres Paastande. Forholdene ere virkelig her hjemme i denne Retning ubarbare til noget meget slet. Tidligere var det saaledes, at Skibsførerne selv eller ved deres Styrmand henvendte sig paa Mønstringskontoret og der hervede de Folk, de skulde bruge til Bemænding af deres Skibe. Men det er anderledes nu. Det er meget sjældent, at det lader sig gøre paa denne Maade nu. Forhyringsvæsenet er jo en fri Næring, og den er derfor gaaet over paa mange forskellige Hænder, og for en meget stor Del er den gaaet over til Logisværter og beværtningsdrivende, hvilket har forarsaget, at der er kommet en stor Konkurrence op i denne Henseende. Sømandene sige saaledes i deres Andragende, at de ere udsatte for Udfugning og Udplyndring af forskellige Art; og de paaata, at selv om det er private Agenter, de henvendte sig til eller de saakaldte Hyrebaser, staa disse i Reglen i Forbindelse med beværtningsdrivende og Logisværterne, hvilket medfører, at de i Reglen ikke kunne faa Hyre eller overhovedet noget at bestille, for der gives et Vink fra disse beværtningsdrivende og Logisværter. Deraf følger igen, at de se sig nødsagede til at besøge disse Værtskuse og at bo paa disse Steder, det vil sige de af dem, som ikke ere gifte, og som altsaa ikke bo i deres eget Hjem. De blive paa forskellige Maade udpinte, og det er næsten umuligt for dem at faa Blads, førend den sidste Dre er borte, ja ofte ikke, før de ere komne til at flyde den paagældende Vært en halv eller en hel Maanedes Gage. Først naar de ere blevne udpinte for alt, hvad de eje, lader det sig som oftest gøre at staffe dem Blads, men saa maa de af med det meste af den Maanedes Løn, som bliver dem udbetalt ved Forhyringen. For de giftes Bedkommende,

som ikke søge paa disse Steder, men som ere nødt til at henvende sig til de saakaldte Hyrebaser, er det i Reglen saaledes, at de maa op med 10—12 à 14 Kr. for at komme i Betragtning og opnaa Hyre. Man vil deraf forstaa, at Sømandene have Grund til at beklage sig, og at det ikke er uden Aarsag, at de have henvendt sig til Lovgivningsmagten for at faa Hjælp og Støtte paa dette Omraade. Det er derfor saa meget mere heldigt, at den ærede Indenrigsminister har taget Hensyn til denne deres Beklagelse, har sat sig ind i Forholdene og her forelagt et Lovforslag, der sigter til at træffe Forholdsregler imod dette Uvæsen. Spørgsmaalet bliver da nu kun, om virkelig det tilsigtede Maal kan opnaas ved det foreliggende Lovforslag. Jeg er overbevist om, at den ærede Indenrigsminister har den Opfattelse, at det lader sig gøre, men jeg skal ikke nægte, at det forekommer mig, at Lovforslaget ikke i og for sig byder nogen rigtig Betryggelse i saa Henseende. Lovforslaget gaar ud paa at lægge alt i Indenrigsministerens Haand. Indenrigsministeren skal bestemme, hvem der kan faa disse Bevillinger — der kan være en eller flere — og Indenrigsministeren skal bestemme, under hvilke Regler de skulle arbejde. Det kan være, at det vilde være et Fremskridt, om det blev saadan, men dette er jo dog noget afhængigt af den i Øjeblikket tilstedeværende Minister. Jeg betvivler nu ikke, at vor nuværende Indenrigsminister, der har gjort sig den Ulejlighed at sætte sig ind i disse Forhold, har ladet Forslaget udarbejde og forelagt det her, vil gøre alt muligt for at faa disse Forhold forandrede til det bedre, men dette bærer jo ikke for, at en senere Indenrigsminister, der ikke har noget Kendskab til disse Forhold, vil gøre det samme. Der er i hvert Fald noget, angaaende hvilket jeg maatte turde rette en Førespørgsel til den højtærede Indenrigsminister, og det er, om det er Meningen for Fremtiden at give Bevilling til flere forskellige som Forhyringsagenter, og dernæst, om det er Meningen, vedblivende at kunne tillade, at Logisværter og beværtningsdrivende i det hele taget faa disse Bevillinger. Hvis det er Meningen, at de skulle kunne gives til disse Folk, saa tror jeg paa ingen Maade, at det tilsigtede Maal naas, og hvis det overhovedet skal kunne blive en fri Konkurrence ligesom alt andet i Samfundet, saa tror jeg heller ikke, at Maalet vil naas, og ej heller tror jeg, at Uvæsenet vil fjernes. Derfor vilde jeg gerne henvi alle til den ærede Minister og til det Udvalg, der eventuelt bliver nedsat,